

— Ég vil sofa í ömmuhúsi, sagði Huguún.

— Ég er svöng, sagði Auður og byrjaði að vola.

— Við finnum einhvern góðan veitingastað á eftir, sagði mamma.

Pá fleygði Huguún sér á gólfð og sneiri sér með sínum alkunnu spörkum hring eftir hring á bakinu og endurtók í sífellu: — Ekki afur í bíl, ekki afur í bíl.

— Af hverju borðum við ekki bara bollurnar? spurði ég og lagði þær á eldhúsbordid.

Pá brosti mamma og tók utan um mig.

— Það er rétt, það er sennilega best, sagði hún.

Tryggvi fór út í búð og keypti kartöflur, karrísósu í pakka og grænmeti. Við fyrstu máltíðina okkar á þessu nýja heimili sátum við á garðhúsgöngnum sem hann hafði komið fyrir í borðstofunni. Við létum okkur hafa það að drekka kranavatnið þótt okkur þætti það vont á bragðið. Alle féll í dúnalogn á meðan við borðuðum bollurnar af bestu lyst. Á endanum sofnuðu stelpurnar fram á diskana sína og Tryggvi bar þær inn í rúm.

— Takk fyrir að leggja á þig að koma með bollurnar, Hrafnhildur mín, sagði mamma örlítið skömmustuleg.

— Ekkert mál.

— Ég pakka ömmu þinni fyrir þær þegar ég hringi í hana á eftir og læt hana vita að við séum komnar allin leið. Hún veit hvað hún syngur. Guð minn almáttugur, hvað ég er annars þreytt.

— Ég líka, sagði ég, gekk út í garð og lagðist kyllillinn á jörð í nýju landi.

Fyrsta kvöldið á nýja heimilinu hugsaði ég einungis um það hvernig ég gæti fengið Lindu til að hringja í Kormák og skipa honum að fjarlægja myndina. Hún ein gat þjargað mér. Þrátt fyrir ítrekaðar óskir mínar var það ekki fyrir en ég lagðist á koddann í einmanalegu herberginu mínu að það bárust önnur skilaboð frá Lindu.

Þórní í dag, ég vil að þú vitir að ég skil þin viðbrögð mjög vel en K hefur samt pottþétt ekki verið að meina neitt illt með þessu þessu fundist þú öðruvísi og spes og þess vngina póstað myndinni vildi pottþétt bara hlað nauðugilegu hlíðina á þessu.

Takk, skrifaði ég á móti, en geturðu hringt í hann í síðasta lagi NÚNA og sagt honum að eyða myndinni? Ég er að biðja þig í alvöru.

Í myndu minni að hugsa aðeins hringja þessu í morgun.

um það að Ásgerður sé að aðstoða hann. Hún vilji hafa þetta „off the record“ út af öðrum stórum málum sem hún er að vinna að.

Einu sinni kom hún heim til pabba seint um kvöld með greinargerð sem hún vildi alls ekki senda í tölvupósti. Hún endurtók í sífellu við hann: Unsteinn, þetta er „off the record“, sko trúnaðarmál okkar á milli og fer ekki lengra. Svo hjóp hún út án þess að kveikja ljósin í stíganginum. Við höfðum á eftir henni ganga heim í brjál-uðu slagviðri með höfuðljós, en venjulega fer hún allra sinna ferða á Landcruisernum sínum.

Eftir að pabbi var búinn að lesa greinargerðina um vafasama lagningu háspennulnu yfir einhver vatnsverndarsvæði sagði hann að Ásgerður væri einn harðasti umhverfssinni sem hann þekkti.

— En kannski ekki sá hugaðasti, þætti hann við og skellihló.

Var þetta ekki óþarfi, gátum við ekki bara haft þetta okkar á milli, ég ætlaði að hafa samband við hann á morgun? Fékk ég frá Lindu á snappinu.

fékk ég frá Lindu á snappinu.

Greinilega ekki

svaraði ég.

Mjög augljóst að þú vantreytir mér

svaraði Linda.

Kannski, endaði ég á að segja og þótt mér fyndist leitt hvernig málin höfðu þróast á milli okkar var eins og steini hefði verið velt af brjósti mér. Ég andaði léttar, brosti og gat nú sofnað vært þessa fyrstu nótt á nýju heimili okkar í Þýskalandi.